

George Soros

Autor: Srdja Trifkovic

Mezinárodní ekonomický deník *Financial Times* zvolil George Sorose svou osobností roku. Podle redakce výběr náležitě ospravedlňují nejen Sorosovy činy, ale také jím ztělesněné hodnoty:

Etabloval se jako vůdčí osobnost hodnot liberální demokracie a otevřené společnosti... George Soros už více než tři desetiletí prostřednictvím své filantropické činnosti bojuje proti autoritářství, rasismu a nesnášenlivosti. Svou dlouholetou věrností hodnotám jako otevřenost, svoboda médií a lidská práva přivolává na svou osobu hněv autoritářských režimů a stále častěji i národních populistů, kteří jsou na vzestupu především v Evropě.

Po přečtení tohoto nesmyslu jsem se po skoro deseti letech přinutil znovu se na Sorose podívat. Ve skutečnosti se totiž pod jeho maskou „filantropa“ skrývá monstrum, které neúnavně pracuje na co nejrychlejším politickém, morálním i biologickém rozkladu západního světa. *Filantropie* kdysi znamenala „lásku k lidstvu; vlídnost k celému lidskému rodu; všeobecnou dobrou vůli; přání a ochotu konat dobro všem lidem“. George Soros však prostřednictvím své Nadace pro otevřenou společnost a jeho takřka nekonečně rozvětvené sítě přidružených organizací štědře podporuje skupiny, jejichž náplní činnosti bez výjimky je

podpora ničivých nebo přímo odpudivých životních stylů a programů.

Soros se zasazuje o **legalizaci tvrdých drog**. Vychází z pevného přesvědčení, že je třeba přijmout „masivně rozšířené zneužívání návykových látek ve většině společností“. Právě díky němu se pojmy jako „medikalizace“ a „nenásilní pachatelé drogových deliktů“ staly pevnou součástí veřejného diskurzu.

V roce 1994 hrdý ateista Soros spustil **Project on Death in America (PDIA, Nadace Smrt v Americe)** a do začátku ho „založil“ 15 milionů dolarů. Jeho matka, členka „Společnosti bolehlavu“ (**Hemlock Society**) podporující právo na sebevraždu, si skutečně sama vzala život. Soros se navíc s despektem vyjádřil o přílišném lpění svého umírajícího otce na životě. PDIA podporuje asistovanou sebevraždu a usiluje o „vytvoření sítě lékařů, jež by časem měla pokrývat až čtvrtinu amerických nemocnic“ a „vytvoření novátorských modelů péče spolu s vytvořením nových studijních programů o umírání“. Z této formulace jistě leckomu běhá mráz po zádech.

Soros je zapáleným propagátorem otevřených hranic a donátorem skupin bojujících za amnestii a zvláštní privilegia pro imigranty jako National Council of La Raza, National Immigration Law Center, National Immigration Forum a desítky dalších. Patří i mezi zastánce zachování a rozšíření státních sociálních programů. Koncem roku 1996 proto vytvořil **Nadaci Emmy Lazarusové**, který za dobu své existence poskytnul milionové granty neziskovým právně-poradenským skupinám, jež se snaží podkopávat a oslabovat opatření, cílená na omezení zneužívání dávek imigranty.

Podporuje také programy a organizace, které bojují za rozšíření práva na potrat, lepší přístup k antikoncepci, tvrdší omezení práv vlastníků zbraní, za stejnopohlavní „manželství“, homosexuální osvětu ve školách, ale *proti* trestu smrti.

O své síti pro otevřenou společnost pak Soros říká, že mezi její cíle patří „posilování občanské společnosti, hospodářské reformy, vzdělávání na všech stupních, lidská práva, právní reformy a veřejná správa, zdravotnictví a umění s kulturou“. Prostředky k jejich dosahování však za „filantropii“ rozhodně označit nelze a mnohem spíš jde o prachobyčejný politický aktivismus, který pod svá křídla bere všechny progresivní věci, a to včetně několika husí kůži nahánějících, jako už zmíněná „Smrt v Americe“. Lze snadno pochopit, proč Soros chce podporu těchto věcí nazývat „filantropií“. Mnohem méně omluvitelné už ale je, že média toto označení nijak nerozporují a dokonce jeho ideje dále propagují, jako třeba v případě *Financial Times*. Ve skutečnosti Soros svou „filantropii“ rozkládá zbývající výspy dobrého života, tradičních hodnot a smýšlení v Americe i ve světě.

Jeho „filantropická“ činnost v Americe byla navíc ve velkém už dříve odzkoušena i za hranicemi. Sorosova zahraniční síť „nevládních organizací“ působí zejména na východě Evropy. Jejím nosným pilířem je newyorský Institut pro otevřenou společnost, od něhož vedou cestičky a penězovody k filiálkám ve více než 50 zemích. Pro svou činnost byl Institut Sorosem vybaven skoro 20 miliardami dolarů. Jen do roku 1994 utratily jeho nadace přes 300 milionů dolarů, v roce 1998 už to bylo 574 milionů. Zvlášť ve východní Evropě jsou to

astronomické sumy a dopad na cílené společnosti je zde za stejné peníze ještě výraznější, než jaký by se dal pořídit na Západě.

Jeho četné nadace se holedbají, že „jejich cílem je vytvářet a udržovat infrastrukturu a instituce otevřené společnosti“. Co to znamená v praxi, se dovídáme hlavně z plodů jejich úsilí. V programech péče o „zdraví žen“ ve střední a jihovýchodní Evropě bychom tak jen marně hledali iniciativy směřující k prevenci a diagnóze třeba rakoviny prsu nebo před a poporodní péči. Ne, Sorosovým hlavním posláním je zdá se „zlepšit úroveň interrupční péče“. Proto se jeho **Public Health Program** soustředí na zajištění **snadno dostupných potratů** v Albánii, Litvě, Lotyšsku a na Slovensku či zavádění potratů pomocí ruční vakuové pumpy (MVA) do Makedonie, Moldávie a Ruska. Proč je Soros tolik chtivý potratů ve východní Evropě? Přelidnění to jistě být nemůže: celý region už po generaci zažívá demografický kolaps a má jednu z nejnižších porodností na světě. Odpovědí nemůže být ani nedostupnost potratů, vždyť jen v pěti evropských zemích došlo v roce 2000 k více umělým potratům než porodům: v Ruské federaci, Bulharsku, Bělorusku, Rumunsku a na Ukrajině. Logická odpověď tedy zní, že Soros chce, aby se rodilo co nejméně východoevropských křesťanů.

Jeho zdravotní programy krom toho „podporují iniciativy zaměřené na poskytování specifických služeb některým marginalizovaným komunitám“, jako např. pacientům s AIDS. Snaží se také „omezit škodlivé dopady“ programu výměny injekčních jehel a metadonové léčby drogově závislých. Za posledních dvacet let Sorosovy nevládní organizace skoro výhradně vlastním úsilím nastartovaly dříve *de facto* neexistující „gay“ aktivismus všude, kde dnes působí. Tažení za „práva LGBT lidí“ postupně zmutovalo v agresivní politický aktivismus a požadavky na přednostní zacházení po celé východní Evropě.

Na vzdělávání se ostatně zaměřuje velká část Sorosových aktivit. Jeho motto zní, že „nikdo nemá monopol na pravdu“ a „občanské vzdělávání“ by mělo nahradit starý „autoritářský“ model. Východní Evropa si i za komunismu udržovala poměrně vysoké standardy vzdělávání. Sorosova Nadace by však tento osvědčený systém ráda nahradila pojetím škol jako „hravých prostor“ k „neomezovanému vyjádření osobnosti studentů v procesu rovnocenné interakce s učitelským sborem, a tak překonat zastaralé pojmy autority a kázně, zakořeněné v dusivém dědictví patriarchální minulosti“. V sorosovském náhledu na svět totiž není smyslem vzdělávání „osvojování si znalostí“: z učitele má být třídní „designér“ a jeho vztah se studenty má vycházet z „rovného partnerství“. Budovatelé otevřené společnosti volají též po aktivní úloze škol v boji proti údajným neblahým vlivům rodiny na studenty, protože ta „v sobě dosud nese stopy nacionalistických, sexistických, rasistických a homofobních předsudků, jimiž je společnost stále ještě promořena“.

„Rasismus“ je vůbec Sorosův velmi oblíbený strašák. Najít jeho hmatatelné projevy v rasově stejnorodých východoevropských zemích ale nebylo úplně snadné. Řešení se však nabídlo v podobě utlačované skupiny *par excellence*: Cikánů („Romů“). Sorosovi chráněnci tak už dlouhá léta vznášejí požadavky na „ochranu“ této skupiny: protidiskriminační školení učitelů i úředníků, začlenění romské historie a kultury do školních osnov na všech úrovních, ze zákona povinná pozitivní diskriminace Romů, daňové pobídky pro podnikatele, kteří je zaměstnávají, snadnější přístup k bezúročným půjčkám pro romské drobné podnikatele, vyčlenění jisté části

veřejných zakázek pro romské firmy, legislativa pro boj s „rasismem a diskriminací“ v bydlení, přijetí „komplexní antidiskriminační legislativy“, nastavení mechanismů „monitoringu realizace antidiskriminační legislativy a pomoc obětem diskriminace při usilování o nápravu“, oficiální uznání **„romského otroctví a holokaustu, spojené s veřejnou omluvou a bezodkladné přijetí souboru reparativních opatření“**. Vzniklo tak celé odvětví rasových vztahů, jehož úkolem je vyhledávat všemožné případy „diskriminací“, aby tak ospravedlnilo svou existenci a činnost.

Pomoci normalizovat tento program má i každodenní cílená mediální masáž milionů Východoevropanů „sorosovskými médii“ (tento pojem už si našel cestu do několika desítek jazyků). V postkomunistických zemích se Soros často spoléhá na syny a dcery příslušníků komunistického establishmentu, u nichž je mnohem menší pravděpodobnost „kontaminace“ primitivní přichylností k rodné hroudě, kultuře a tradici. Snad ještě trefnější srovnání než s komunistickými stranami se ale zdá být analogie s janičářskými sbory osmanských armád. Tito noví janičáři, podobně jako jejich historický předobraz, musejí svou oddanost prokázat horlivostí, která zastiňuje i samotného Pána.

Sorosova agenda na poli mezinárodních vztahů je jasně patrná z jeho volby **International Crisis Group**, za niž v průběhu let vystupovali mj. generál ve výslužbě Wesley Clark, velitel sil NATO během války proti Srbsku v roce 1999, Louise Arbourová, někdejší hlavní prokurátorka tribunálu v Haagu, bývalý náměstek amerického ministra zahraničí Morton Abramowitz nebo zesnulý Zbigniew Brzezinski. Soros je také vlivnou hybnou silou za organizacemi jako United States Institute of Peace, National Endowment for Democracy, Human Rights Watch a Amnesty International. Jejich prostřednictvím nejen ohýbá, ale také sám vytváří zpravodajství, program a veřejné mínění. Takto usiluje o dosažení cílů, jež lze ve zkratce popsat jako vláda nad světem, jeho zdroji a podryvání národní suverenity tradičních národních států, hlavně v Evropě.

Soros se opakovaně veřejně přiznal ke svým „mesiášským fantaziím“ z dětství. Dokonce prý sám sebe považoval za Boha. Jeho činnost ukazuje na to, že tyto představy v průběhu let vykrytalizovaly v konkrétní plán. Tato opovážlivost sice bere dech, ale nepřekvapí – šalba přece je jeho řemeslem. George Soros je bezostyšný propagátor všech hlavních příznaků zániku Západu a megaloman, který v medailonku časopisu *New Yorker* z roku 1995 načrtnul paralely mezi vlastní osobou a starozákonním Bohem a dodal, že se už jako malý považoval za nadčlověka. A dnes, ve stáří, se toto tušení podle všeho proměnilo se v jistotu. Jeho touha po absolutní, Bohu podobné svobodě člověka totiž nebude ukojena ničím menším, než svobodou zvolit si smrt namísto života.

Úvaha Srdji Trifkovic **George Soros and the Cult of Death** vyšla na stránkách *Chronicles Magazine* 11. ledna 2019.